

Kinderen en erfgenamen

Geliefden, het Woord van God dat wij u willen prediken, vindt u in Romeinen 8 vers 17.

En indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen; erfgenamen van God en medeërfgenamen van Christus. Zo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden.

Deze tekst spreekt ons dus van: **De erfenis, die de kinderen wacht.**

Drie gedachten vragen dan nader onze aandacht:

- 1e Wat ons erfgenaam maakt.
- 2e Wat die erfenis inhoudt;
- 3e De weg waarin de erfenis verkregen wordt.

Één van de oorzaken waarom er bij Gods kinderen zo weinig geloofszekerheid is, is wel de beperkte blik, die wij hebben van Gods genade. In de praktijk van ons leven, van ons vaak zo aardsgesinde en aan het stof gebonden leven, raakt onze horizon vaak niet verder dan het tijdelijke leven, dan hetgeen er vandaag gebeurt, dan de omstandigheden waaronder ik me nú bevind. Vaak strekt mijn begeerte zich niet verder uit dan het heden. Hoe vaak horen we het niet, juist uit de mond van degenen, van wie we toch hopen en geloven mogen dat de Geest Gods in hen werkt: ja, voelde ik me maar eens wat opgewekter! had ik maar eens wat meer blijdschap! kon ik maar eens wat hartelijker vertrouwen! was ik maar niet zo gedrukt, zo gejaagd, zo door onweder voortgedreven, zo ongetroost! Hoe vaak hoort men deze en dergelijke woorden niet uit de mond van Gods kinderen? Komt dat, geliefden, niet vaak hieruit voort, dat we zo eng, zo tijdelijk van de genade denken? Alsof God beloofd had ons reeds op de áárde de hemel te geven? Alsof het een kenmerk van Gods kinderen was, dat ze altijd vrolijk en verblijd hun levenspad doorwandelen? Alsof het één van de tekenen van genade was, dat we zonder zorg en zonder kommer door deze wereld zouden gaan? Is het niet juist het omgekeerde? Heeft God niet juist als kenmerk van genade gegeven: in de wereld zult ge verdrukking hebben; die verdrukking die óm Christus' wil is, maar ook die verdrukking die dóór Christus is? Ik bedoel, we komen er straks nog wat nader op terug, de verdrukking om Christus' wil, omdat we naar Christus' Woord wensen te leven. Maar ook de verdrukking dóór Christus, omdat God het nodig en goed keurt om ons een kruis op te leggen, opdat we Zijn beeld meer en meer gelijkvormig zouden worden en Zijn genade hier zouden openbaren. Juist in lijdzaamheid en verdrukking, wanneer Hij ons in de oven der verzoeking werpt, opdat Zijn genade geopenbaard zou worden als bestand te

zijn in het vuur der verdrukking. De apostel Paulus heeft in de gemeente van Rome ook diezelfde tendens gezien. Hij heeft ook daar de mensen horen spreken; hij heeft ook daar hun zwak geloof gezien; hij heeft hun tijdgebondenheid, hun beperktheid, hun angst en nood gezien; hij heeft de vreze en de dienstbaarheid gezien, waaronder ze leefden. En nu heeft hij in deze brief zonder omwegen de ellende, de nood, die diepe doodstaat van de mens met forse lijnen getekend; lees het maar, inzonderheid in het derde hoofdstuk. Al in de eerste hoofdstukken van deze brief aan de Romeinen schrijft hij zonder omwegen dat er in ons, dat is in ons vlees, geen goed woont. En dan spaart hij niets en niemand. Dan stelt hij de mens, ontbloot van alle gerechtigheid, bezwaard met het eeuwige oordeel, voor. Maar wanneer hij dat gedaan heeft, dan wijst hij ook op die onpeilbare, op die mateloze liefde van God, dat Hij nu juist om zúlden zalig te maken voor zúlk een offerande en dat op deze wijze gezorgd heeft. Dan wijst Hij ook in ons hoofdstuk op de dierbare werking van de Heilige Geest, die God naar Zijn gemeente gezonden heeft, nadat Christus heeft plaatsgenomen in de troon Zijns Vaders. De Geest van God, die het uit Christus nemen zal en die het Zijn kinderen schenken zal, opdat ze de Heere tot een sieraad zouden zijn hier in de wereld. Dan schrijft hij dat ze niet meer leven onder de geest der dienstbaarheid wederom tot vreze, maar dat ze nu geroepen zijn om als kinderen het oog te richten op de erfenis, die verworven is en die staat uitgedeeld te worden aan het eind der dagen. Opdat ze nu met blijdschap en vrolijkheid in de Héere, onder het kruis, dat hij nu Zijn kerk oplegt en waardoor Hij ze in lijdzaamheid oefent, opdat ze nu getroost hun pad zouden gaan. Want, zegt hij, zovelen als er door de Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods. Gij hebt toch niet ontvangen de Geest der dienstbaarheid wederom tot vreze, maar gij hebt ontvangen de Geest der aanneming tot kinderen, door welke wij roepen: "Abba, vader!" En dezelve Geest getuigt met onze geest dat wij kinderen Gods zijn.

Paulus zegt: wij hebben toch niet meer die uiterlijke dingen nodig? U hebt toch niet meer die voorspoed in Kanaän nodig om te mogen weten een kind Gods te zijn? U hebt toch geen goud en geen zilver, geen veelheid van dienstknechten en dienstmaagden meer nodig? U hebt toch geen aards heiligdom meer nodig? U hebt toch geen zichtbare priesters meer nodig? U hebt toch al die schaduwen niet meer nodig, die God, toen ze nog onder de Geest der dienstbaarheid waren, hen gegeven heeft? Want, zegt hij, het is u nu alles geopenbaard in de Zoon van Gods welbehagen. En wat meer is, God heeft Zijn Geest in uw hart gegeven en die Geest getuigt met onze geest dat we kinderen Gods zijn. Dus de erfenis, die Gods kinderen wacht.

1. Wat ons erfgenaam maakt

Wat maakt ons erfgenamen? Wel, heel eenvoudig, we zijn erfgenamen als die Geest met onze geest getuigt, dat we kinderen Gods zijn. Dus kinderen

van God zijn erfgenamen. Groot of klein, minder of meer geoefend, indien de Geest des levens in ons is, zo zijn we kinderen Gods, zo zijn we erfgenamen; wíe we dan ook zijn. Als de Geest in ons is, als we zijn wedergeboren tot een levende hoop door de Heilige Geest, dan zijn we kinderen Gods. Eerst kinderen dus en dan erfgenamen. Kinderen Gods. Waaruit weten we dat? Wel, zegt de apostel: dezelve Geest getuigt met onze geest dat we kinderen Gods zijn. Hoe is dan dat getuigenis des Geestes, zult u vragen? Dat getuigenis des Geestes, dat is in ons hart. Wij dragen het getuigenis des Geestes in ons hart, dat wij kinderen Gods zijn. Ja, wij moeten niet bang zijn om te zeggen: dat gevóelen wij. U weet wel, ik heb ook menigmaal gesproken, dat wij eens wat meer op ons verstand moeten leven; dat geheiligde verstand bedoel ik, niet het dwaas en verdorven verstand, wat ons altijd terzijde afleidt, maar het vernieuwde verstand. Maar ik schroom óók niet, om naar het Woord van God te zeggen: dat gevoélen wij; dat wij in ons hart nu gevoelen de werkingen van de Heilige Geest. Als we nauwlettend acht geven op de bewegingen van ons hart, dan zullen we bemerken dat er in ons, die door de Heilige Geest zijn wedergeboren, ándere werkingen zijn en andere gevoelens zijn dan in de harten der kinderen dezer wereld, dan in ons hart eertijds. Want toen werkten in ons hart alle bewegingen der zonde, maar nu de Geest Gods in ons is komen wonen, nu zijn er andere werkzaamheden in ons hart gekomen; nu gevoelen wij geheel andere dingen. Nu moet dat gevoel wél gewerkt zijn door de Geest, dat gevoel moet genormeerd zijn aan het Woord van God, anders kan het het gevoel van ons vleselijk vernuft zijn; anders kan het gevoel zijn wat door de mensen wordt opgewekt. Maar dat wordt hier niet bedoeld. Als ik spreek over het gevoel, dan is dat het gevoel dat gewerkt wordt door de Heilige Geest, hetwelk hier in het Woord van God is terug te vinden. Dan zal dat gevoel van die werking des Geestes ons ook verbinden aan het Woord van God. Dan zullen we niet meer buiten het Woord van God kunnen leven. Of, heel eenvoudig gezegd, hieruit weten we of de Geest in ons woont, dan krijgen we God lief, dan krijgen we Zijn Woord lief, dan krijgen we de prediking van Zijn Woord lief, dan gaan we met intense belangstelling luisteren naar wat de Heere tot ons te zeggen heeft, dan krijgt dat Woord van God waarde voor ons, dan gaan we iets vinden in dat Woord waar we van zeggen: Heere, zo heb ik het nooit gelezen! Heere, zegt U dat ook tot mij? Bedoelt U daarmee ook mij? Ja, al is het niet anders dan dat Gods Woord ons veroordeelt; zulke tijden kunnen er zijn in het leven van Gods kinderen, dat we in de Bijbel niéts anders lezen dan veroordelingen, dan vloeken, dan uitspraken Gods die tégen ons zijn; maar wanneer het de arbeid des Geestes is, die ons alzo het Woord Gods doet horen en lezen, dan drukken we tóch dat Woord aan ons hart. Want dan zeggen we toch: Heere, wat U daarin zegt, ook al is het tegen mij, is wáár, Heere! Het is alles waar wat U van mij zegt. En dan buigen we ons onder dat Woord. Wel, dát is nu dat getuigenis des Geestes. Want die Geest werkt zomaar niet in het wilde

weg; die Geest werkt langs het kanaal van Zijn Woord, dóór dit Woord. En wanneer er nu verbinding is met dat Woord, wanneer onze geest door de Geest van dat Woord geleid wordt, wanneer onze geest óndergelegd wordt onder die Geest van dat Woord, wanneer we gevangen worden genomen door de Geest van dat Woord, dan getuigt die Geest met onze geest. Niet alleen veroordelend, niet alleen wanneer die Geest ons bestraft en onze verdorvenheid aanwijst, maar bovenal en vooral, wanneer die Geest ons als verdorvenen opheft uit onze ellende en ons doet aanschouwen de menigerlei genade Gods. Wanneer die Geest onze ziel vervult met een heilig verlangen naar de verlossing. Wanneer die Geest van God ons hier in dit Woord doet lezen, dat er nu ook voor mij, voor u, nog een weg ter ontkoming is. O, dán inzonderheid getuigt die Geest met onze geest, dat we kinderen Gods zijn. Dan krijgen we een levende hoop. Dan zeggen we: o God, zou het dan toch, zou U dan toch in mijn leven werken? Zou dan toch eenmaal het licht Uwer genade over me opgegaan zijn en over me opgaan? Zou U me dan toch bij de hand vatten? Daar komt een ongekende hoop en ongekend verlangen op. Dan gaan we verlaten alles wat ons eertijds dierbaar scheen. Dan gaan we ons uitstrekken naar God om dat goed te mogen verkrijgen: God en Zijn gemeenschap. Die getuigt met onze geest, dat we kinderen Gods zijn. Wel, hieruit weten we nu, dat we érfgenamen zijn. Want indien we kinderen zijn, zegt onze tekst, zo zijn we ook erfgenamen. Indien we kinderen zijn, zo zijn we ook erfgenamen: dat is wat! Indien dat getuigenis des Geestes in ons is, dan zijn we erfgenamen van God. Dat is wat! Want hier op aarde is het zo, wanneer een erfenis gedeeld moet worden, vaak onder meerdere personen, dan krijgt ieder een deeltje van de erfenis. En aan het aanvaarden van die erfenis is meestal veel smart verbonden. Het is ook vaak zo, dat, al is het een geweldige erfenis die ons ten deel valt, dat veel erfgenamen en veel kinderen van zulke erflaters, geen verstand hebben om zulk een erfenis te beheren. Je ziet het vaak in het leven, dat mensen die een geweldige erfenis ten deel is gevallen, toch hun leven eindigen in armoede en in ellende, omdat ze geen verstand hadden om zoveel geld en zoveel goed te beheren. Maar ziet, geliefden, zo is het nu met die hemelse erfenis niet. Weet u waarom niet? Ach wanneer we kinderen Gods zijn geworden door de Geest der genade, dan is niet alleen die erfenis ons in beginsel toegevallen, maar dan is ook de vernieuwing van ons verstand, onze hartstochten en onze wil door God gewerkt. Dus het is niet zo, dat we recht krijgen op een déél van de erfenis. Want dit is anders dan in het natuurlijke; dan ontvingen we ieder een déél van de erfenis. Maar God geeft aan elk van Zijn kinderen de ganse erfenis. En de Heere is niet bang, dat wij er onze erfenis als een dwaze zoon zullen doorbrengen. Waarom niet? Wel, mét dat God ons kind maakt, geeft Hij ook een nieuw hart, de beginselen van Zijn genade, opdat we die erfenis zouden mogen beheren naar Zijn wil en welbehagen. Dus met andere woorden, wanneer God ons wederbaart, wanneer Hij ons dit goed in het vooruitzicht stelt, dan geeft Hij er ons ook aanvankelijk zoveel van, dat we

bekwaam gemaakt worden om deel te hebben in de erve der heiligen in het licht. Bekwaam gemaakt worden. Dan geeft Hij ons ook een kinderhart. Want dat is in het natuurlijke meestal zo: de positie van de ouders beïnvloedt ook in hoge mate de toekomst van de kinderen. Als onze koning een dochter heeft, is dat een prinses. De positie van de ouders bepaalt in hoge mate ook het leven, de staat en de stand en de erfenis van de kinderen. En niet alleen op financieel gebied, maar ook op geestelijk gebied. Onze kinderen erven vaak ook de eigenschappen van hun ouders, goede en kwade. Nu, in veel hoger zin bepaalt de staat van die hemelse en geestelijke Vader, de positie van God, als ik dat zo eens zeggen mag, de grootte van de erfenis voor de kinderen. Wel is het zo, dat dat in het natuurlijke niet altijd helemaal opgaat; daar zijn koningskinderen in ellende gestorven; daar zijn wijze mannen geweest die dwaze kinderen gehad hebben. Zo is het evenwel in het rijk der genade niet. De positie van God de Vader bepaalt ook het zijn van de kinderen, want Hij geeft ze van Zijn Geest. Dit is het grote voorrecht: ze krijgen Gods Geest; die Geest, die in Christus woont zonder mate, die wordt ook aan Zijn kinderen meegedeeld, zodat ze nu in vereniging des Geestes leren leven, zodat ze nu door diezelfde Geest geleid worden. Zo gaan ze nu als het ware dezelfde karaktertrekken krijgen, dezelfde levensopenbaring krijgen, die er ook in God zijn. Daaraan kunt u het weten of u een kind bent van die hemelse Vader. O, weet het allen: we zijn het van nature niet! Niemand van ons wordt geboren als een kind van God, ingelijfd in Jezus Christus. We zijn allen kinderen des toorns, we zijn allen kinderen des duivels. We hebben allen recht op een erfenis, maar dan de erfenis, die Adam voor ons verworven heeft en die wij in hem verworven hebben, dat is de tijdelijke en geestelijke en eeuwige dood. En zo waarachtig als de erfenis Gods aan Zijn kinderen zal toevallen, zó waarachtig valt ook de erfenis van Adam toe aan de zijnen. O, laat ons erop letten, geliefden, want het is in deze dingen niet zo als in het natuurlijke. Dan kunnen we wel eens met jaloersheid kijken naar die man, die vrouw, die familie met die rijke oom in Amerika, die miljoenen nalaat. Dan kunnen we zeggen: jonge, jonge, die mensen kunnen zich voorlopig roeren, zeg. Miljoenen heeft die man nagelaten en dat mag die familie onder zich verdelen. Zo kan het zijn in het natuurlijke. Maar in het geestelijke, wanneer God Zijn erfenis uitdeelt, dan is dat vast en zeker aan al Zijn kinderen net zo veel. In het natuurlijke kan het zijn dat we zeggen: die mensen zijn gelukkig! Die hebben een grote erfenis. Ik niet, maar goed, ik heb toch een goed leven. Ook zijn er, die zeggen: nou, ik ben er helemaal niet jaloers op, hoor! Die mensen met zoveel geld en goed, die hebben zoveel meer verantwoording ook. Ik ben er helemaal niet jaloers op. Ik heb iedere maand mijn loon en ik kan er best van komen met mijn vrouw en kinderen. Ik hoef die erfenis helemaal niet. Zo kan het in het natuurlijke zijn, maar zo is het in het geestelijke niet. Je kunt niet zeggen: nu ja, ik ben wel geen kind van God, ik weet niet of die erfenis voor mij is, maar ik leef er toch even goed wél bij! Ik heb het toch

goed!? Nee, buiten die erfenis bent u rampzalig! Buiten die erfenis bent u vervreemd van God en van het leven der genade. Buiten die erfenis hebt u geen Toevlucht in dit leven. U hebt geen Toevlucht als kwade dagen komen, als ziekte komt, als ellende komt, als moeite komt, als rouw uw poorten binnenkomt. U hebt geen Toevlucht als de vale ruiter des doods uw woning binnenkomt. U hebt geen Toevlucht als de donder van Sinaï u benauwt, u treft; als uw ziel wordt neergebogen onder de gerechtigheid Gods, als u gevoelt te moeten verschijnen voor God en niet te kunnen verschijnen. Dan hebt u geen Toevlucht. O, zonder een kind van God te zijn, zonder deze erfenis, staat u naakt voor God. Dan wordt u overgegeven tot een prooi voor het vuur. O, denk erom, jongens en meisjes, leef er toch niet zo lustig langs! Leef toch niet door, indien je je hart nog niet aan God verpand hebt, indien je je ziel niet hebt uitgestort in Zijn schoot. Want elke week weer opnieuw komen er berichten binnen van vrienden en kennissen; dan die, dan die weggenomen; die zichzelf om het leven gebracht. Elke week weer opnieuw. Het zijn niet alleen de mensen, die met de kroon der grijsheid versierd zijn, het zijn ook jonge mensen. Kinderen, in de kracht van hun jeugd, in de bloei van hun levensjaren. Dénk erom, er is maar één schrede tussen ons en de dood. We kunnen het nooit meer overdoen. Ach, besteed je tijd toch goed. De wereld zegt: we leven maar één keer en daarom zullen we het goed doen! Dat zeg ik ook, maar anders dan dat zij dat bedoelen. Je leeft maar één keer en doe het daarom goed. Leef voor Gods aangezicht! Zoek de Heere terwijl Hij te vinden is! Want als je geen kind van God bent, dan ben je een kind des duivels. Dan kan je niet zeggen: nou ja, dat leven heb ik niet, even goede vrienden! Nee, dan ben je geen kind van God; dan ben je een vijand van God en God is uw Vijand. En nu is het nog het heden der genade. Laat het nu eens je hart ingaan; dat voorrecht is nu nog te verkrijgen. Dat Goddelijk voorrecht schenkt Hij nu nog aan zondaren. Dat hebben die inwoners in Rome ontvangen door de prediking van het Evangelie en dat versterkt de Heere door Zijn genade in het hart van dezulken, die menigmaal twijfelen of ze een kind van God zijn.

2. Wat die erfenis inhoudt

Indien we kinderen zijn, zo staat er, zo zijn we ook erfgenamen; erfgenamen van God. Klinkt dat niet vreemd? Want als we zeggen: dat is een erfgenaam van die en die; die zal straks de erfenis krijgen, dan houdt dat in, dat eerst die erflater moet sterven. Er kleeft aan een erfenis vaak bloed, vaak smart, vaak rouw. Klinkt dat niet vreemd als de Heere zegt, dat we Zijn erfgenamen zijn? Erfgenamen van God? Want God sterft toch nooit? Dus zo kan toch niet gezegd worden, dat Hij een erfenis zal achterlaten? O, dat is nu het schone van die Goddelijke erfenis. Hier valt de erflater, dat is God, met de erfenis samen. Góð is de erflater, maar God is ook de erfenis. Híj, met ál Zijn weldaden en met ál Zijn goederen. Afgeschaduwde was het reeds onder

het Oude Testament. In Numeri 18 lezen we, dat de stam van Levi geen deel zou hebben onder de broeders in het land van Kanaän. Want, zegt de Heere, Ik ben uw lot en de Héere is uw deel. Met andere woorden: Ik zal voor u zorgen. Ge behóeft geen land in Kanaän, want Ik ben uw erfenis. Ik, God, ben uw deel. In Psalm 16 zingt de dichter het ook, als hij spreekt van die snoeren, die hem in liefelijke plaatsen gevallen zijn; ja, een schone erfenis is mij geworden. En wíe is dan die erfenis? Die erfenis, dat is God! God, de erflater, is ook hier de erfenis Daar spreekt ook Asaf van in Psalm 73, als hij zegt: wie heb ik nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde. Bezwijkt dan ooit mijn vlees en hart, zo is God de Rotssteen mijns harten, en dan komt het: en mijn Deel, mijn erfenis in eeuwigheid! God is dus Zelf de erfenis. Dus, als we kinderen van God zijn, dan is God van ons. De eeuwige God, die de hemel en de aarde uit niets voortbracht, van ons, die minder zijn dan een drupje aan de emmer en een stofje aan de weegschaal. Dan mogen zondaren, dan mogen mensen die door de Geest Gods geleid worden, zeggen: die eeuwige God, Die is nu van mij, Die is helemaal van mij. Alles wat Hij bezit, dat is ook van mij. Zijn heerlijkheid en Zijn eer en Zijn kracht en Zijn grootheid, Zijn majesteit en Zijn genade, het is alles van mij! Want Jezus heeft gezegd dat wie Hem liefheeft, die zal mét Hem zitten in Zijn troon, gelijkerwijs Hij gezeten is met Zijn Vader in Zijn troon. O, gij allen, die die werkingen des Geestes ooit in uw leven gevoelde, wat zit u hier als een roerdomp in de woestijn, wat krijst u nu als een nachtuil in de wildernis? Terwijl Gód u verheven heeft tot Zijn kinderen en u zulk een erfenis nalaat, waarvan Hij u nu reeds in beginsel in bezit gesteld heeft? Komt, heft uwe ogen op tot God. Zo er ooit gemeenschap met God in uw leven geweest is; zo de trekking Gods ook in uw leven gevoeld wordt; zo ge lust hebt tot gerechtigheid; zo uw leven haakt naar heiligheid; zo ge de zonde haat en bemint wat de Heere bemint ... Wélaan dan, dan ligt het erfland voor u open. Dan zal straks het Woord van de Heiland gehoord worden: Komt in, gij gezegende van de Vader; beërft het Koninkrijk, hetwelk voor u weggelegd is van voor de grondlegging der wereld. O, hiérop ziende, dan zouden we ons leven meer uitschudden uit het stof. Hierop ziende, zouden onze gangen vaster zijn. Hierop ziende, zouden we zeggen: weg werelds gewemel, ik moet naar de hemel. Hierop ziende, zouden we ons oog meer gevestigd houden op Hem, die zulk een erfenis ons heeft toegelegd en we zouden het ook zingen: de schoonste plaats mat Gij met ruime snoeren. O, heerlijk erf, gij kunt mijn ziel vervoeren. In de overdenking hiervan zou onze ziel zulk een zoetigheid hebben!

Verder gaat de tekst. Paulus zegt: we zijn erfgenamen van God, maar we zijn ook medeërfgenamen van Jezus Christus. Ja, dat heeft hier ook zulk een bijzondere betekenis, véél meer dan in het aardse. In het aardse erven broeders, de één soms wat meer, de ander wat minder, met hun zusters. Dan kunnen we zeggen: mijn broer is een medeërfgenaam; of, die neef van me is ook een medeërfgenaam van die rijke oom, die die erfenis heeft nagelaten.

Maar dan staan we toch min of meer neutraal tegenover elkaar of naast elkaar. Maar ten opzichte van Jezus Christus is het zo geheel anders. Want indien Hij onze oudste Broeder niet geworden was, we zouden tot in eeuwigheid niet geërfd hebben. Maar Hij, de Zoon van God, heeft Zichzelf vernederd tot in de dood, ja, de dood des kruises. Hij heeft Zich een weinig minder gemaakt dan de engelen, vanwege het lijden dat op Hem kwam. Hij heeft de menselijke natuur aangenomen, om onzer één te worden. Hij heeft Zich gegeven om onze Broeder te zijn, onze óudste Broeder. En als zódanig heeft Hij aan Gods gerechtigheid genoeg gedaan en heeft Hij door Zijn lijden en sterven de weg geopend, daar ís Hij de Weg, waardoor God Zijn liefde, 's Vaders liefde, weer kan openbaren aan zondaren. U begrijpt nu wel, dat die verhouding tot deze oudste Broeder niet maar een verhouding is als van een aardse broeder tot zijn broeder. Want aan díe oudste Broeder hebben we alles te danken. We zijn niet alleen erfgenamen van God, maar ook medeërfgenamen van Jezus Christus. O, dat houdt wat in; dat we straks de hemel zullen binnentrekken aan Christus' zijde; dat we straks voor Gods aangezicht zullen mogen verschijnen in de gemeenschap van deze oudste Broeder; dat we de eeuwige lofzangen zullen mogen zingen, omdat Hij het gedaan heeft, omdat Hij onze Broeder geworden is. Hij heeft Zich niet geschaamd Zich onze Broeder te noemen: ga heen en zeg tot Mijn broeders: Ik vaar op tot Mijn Vader en tot uwen Vader. Hij heeft ons bróeders genaamd. O geliefden, we zouden ons nóóit meer schamen voor God en voor Zijn Christus, als we dit dagelijks beseften dat Hij God zijnde, Zich vernederd heeft, tot in de gestalte van een slaaf; vernederd tot in de dood, de dood des kruises. We zouden ons nóóit meer schamen voor Zijn Woord en voor Zijn dienst. We zouden voor duivelen, engelen en mensen uitroepen, dat Hij Zich niet geschaamd heeft, om óns Zijn broeder te noemen. En we zouden onze hoogste lof zoeken daarin, dat we zouden mogen zeggen dat we christenen zijn, dat we behoren tot de Gemeente des Heeren. We zouden het in ons leven waarmaken, vér van de wereld vliedende, Hém te volgen, omdat Hij onze Broeder geworden is. Medeërfgenaam van Christus. O, dat is Gods ontferming. Nu komen we voor Gods aangezicht, éérst onze oudste Broeder, maar wij in Hem, delende in al de gunst, die God Hem gegeven heeft; die heerlijke kroon waarvan de dichter gezongen heeft, die op Zijn hoofd bloeien zal, die zal ook op ons hoofd bloeien. En de héérlijkheid, waarmee God Christus bekleedt; lees maar in Johannes 17, want daar bidt die Hogepriester, dat die heerlijkheid die Hij van de Vader ontvangen had, ook gegeven zou worden aan Zijn broeders. O wat een erfenis wacht ons! De gunst van God, de eeuwige vrede in het nieuwe paradijs, in het hemels Jeruzalem, waar geen moeite en geen verdriet, waar geen zonde meer zal zijn, waar we het pad nooit meer bijster zullen zijn; waar we nooit meer zullen roepen: ach, mijn vader; ach mijn moeder ach mijn broeders; ach mijn kind! Waar we nooit meer aan rouw en droefenis onderworpen zullen zijn. Waar we nooit de strijd tegen de zonde meer zullen behoeven te

strijden. Maar waar we in het licht van 's Vaders aangezicht eeuwig mogen wandelen. Erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus. God zullen we Zelf in de hemel niet zien in een menselijke gedaante, want God is een Geest en die Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en in waarheid. Maar in Christus zullen we God als mens zien en met Hem zullen we wandelen hand in hand voor de troon van God in Zijn menselijke natuur. Hij is het Hoofd dat boven is en vandaar trekt Hij al Zijn leden één voor één tot Zich. Zo zullen we ons eeuwig mogen verlustigen in de gemeenschap van Jezus Christus. Dat zal de hemel tot een hemel maken, dat we erfgenamen van God zijn, maar ook dat we mede-erfgenaam van Jezus Christus zijn.

3. De weg tot die erfenis

Maar nu staat er verder: Zo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden. Dat is de weg tot de erfenis. Lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden. Dat is een beetje onbegrijpelijk, zoals het er staat. Het is een beetje een vreemde zinswending: zo wij anders met Hem lijden. Je zou het misschien zo kunnen vertalen: indien wij tenminste met Hem lijden. Dat wil het zeggen. Zo wij ook met Hem lijden, zo zullen wij ook met Hem verheerlijkt worden. Dat is de betekenis van het laatste gedeelte van het 17e vers. Zo wij anders met Hem lijden. Indien wij tenminste met Hem lijden, zo zullen wij ook met Hem verheerlijkt worden. Opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden, zo staat er in de tekst. Hier spreekt de apostel Paulus natuurlijk niet over de oorzaak van ons zalig worden, want die ligt in het minste niet in ons lijden. Hier spreekt hij over de wég, die ons in het bezit stelt van deze erfenis; en dat is de weg van het lijden. De weg naar de erfenis is de weg van het lijden.

Ziet, dat heeft de apostel nu de Romeinen en daarin ook ons ingescherpt. Menigmaal verbinden wij juist aan het lijden de gedachte van Gods óngenoege, verbinden wij daaraan juist het verworpen zijn, het niét-bemind zijn. Dan zegt ons hart: ja maar, als ik nu een kind van God ben, zou ik dan zó moeten lijden? En zou dan al deze ellende zó en in zulke mate over me komen? Lijden innerlijk, soms ook uiterlijk én innerlijk? Lijden onder de zonde, lijden onder de wereld, lijden onder de mensen die Gods kinderen verdrukken, lijden onder pijn en smart, moeite en angst. Is dat niet juist in ons leven vaak het struikelblok? Dat we zeggen: ja, ik zou het wel geloven, maar. . . , als dat lijden er maar niet tussen zat; als dat kruis er maar niet tussen zat. Wij kunnen vaak zo moeilijk, of liever, wij kunnen dat kruis op zichzelf maar niet ontcijferen; we kúnnen het maar niet zien als de weg tot de zaligheid, als de weg tot het ingaan tot de hemelse erfenis. En dan vraagt u: ja maar, waarom doet de Heere dat nu? Als nu in het stuk van de rechtvaardigheid voor God, Christus alles betaald heeft -- en daar twijfelt toch niemand aan die gereformeerd wil zijn in de rechte zin van het Woord -

- als ten opzichte van onze rechtvaardigheid ons lijden er niet aan te pas komt, dat het gehéél en alléén het lijden van onze Borg en Zaligmaker is, wáárom is het dan toch nog door zulk een weg van strijd? Door zulk een weg van lijden? Door zulk een weg van moeiten? Ach, geliefden, nog eens, dat is niet opdat we ons daarmee die erfenis zouden waardig maken. Immers, een erfenis kún je je niet waardig maken; die valt je toe. Zo is het ook met die geestelijke erfenis. Het is zéker niet door ons lijden; het is dus beslist niet zo, dat je kunt zeggen van een mens, die ontzettend veel geleden heeft op deze wereld: nou die mens zal het nu wel beter krijgen hoor, want die mens heeft zó ontzettend veel geleden! O nee, want er is ook een lijden wat niet uitmondt in de eeuwige erfenis. Daar is een lijden buiten Christus en zonder Christus; dat is het lijden der wereld. Dat lijden der wereld is een smartelijk lijden, dat is een ontzaglijk lijden. Treedt de ziekenhuizen maar binnen, treedt de gevangenissen maar binnen. Zoek de slagvelden maar op; treedt de plaatsen maar op waar aardbevingen, overstromingen, de ellende, de mensheid geteisterd heeft. Er gaat een dagelijks geschreeuw op van deze aarde, vanwege de ellende waaronder we gekomen zijn. Tóch is dit niet de weg, die uitmondt in die erfenis, want het is een lijden in vijandschap tegen God; het is een lijden zonder God en zonder Christus en het gaat over in het eeuwige lijden, denk daar wel aan. Maar h́ier spreekt de apostel van het lijden, wat door God is om Christus' wil, van een lijden, dat uitmondt in de eeuwige gelukzaligheid, van een lijden als de weg tot het in bezit nemen van de eeuwige erfenis. En nu vraagt u weer: ja maar, waarom móet dat nu? Waarom laat de Heere sommigen van Zijn kinderen inzonderheid zo vreselijk lijden? Ach dat lijden heeft geen verdienend karakter meer. Het is ook niet zo, dat de Heere van sommigen van Zijn kinderen zegt: nou, die heeft het er toch zo vreselijk slecht afgebracht, die zal Ik toch een deel van de straf zelf laten dragen. O nee, geliefden, Christus geheel en Christus volkomen. Maar waarom dán? Ach, het heeft een zedelijk, een louterend, een opvoedend karakter. Dat lijden is er dus in de weg van heiligmaking. Het is niet ten opzichte van onze rechtvaardigmaking; dan komt ons lijden er niet aan te pas. Maar ten opzichte van onze heiligmaking heeft God het nodig gekeurd. Als u me dan nog eens vraagt: ja maar, waaróm doet de Heere dat dan? Dan zeg ik in de eerste plaats, omdat Gód het zo wil. O God, Uw weg is in het heiligdom. Omdat God het wil. En daarvoor moeten wij zwijgen. Wij, nietige, zondige mensen, wij moeten zwijgen. Ook al verstaan wij het niet. Waarom toch, waarom neemt God nu Zijn kind, één van Zijn kinderen weg, terwijl hij daar heel rustig met zijn vrouw en kinderen een paar dagen geniet van zijn vakantie, terwijl ze vijf minuten tevoren nog in het Woord van God zaten te lezen en ze beiden een preek zaten te lezen? En vijf minuten later neemt God een man en vader, een geliefde ambtsbroeder uit de gemeente weg. Waarom dóet God dat nu? Terwijl er 5000 meter verder zich honderden en duizenden vergapen aan hetgeen van deze wereld is en velen naar de stranden gaan om zich uit te leven in allerlei

goddeloosheid. En die worden gespaard. En deze man en vader, deze haast onmisbare man in het midden van zijn gemeente, waarom neemt de Heere die nu weg? Ach omdat God het wil! Zwijg Gode! En let op het eind van 's Heeren wegen. Eenerlei wedervaart toch de rechtvaardige en de goddeloze, zowel die God dient als die Hem niet dient. Dat is wat dit leven betreft. Want stráks zult ge het onderscheid zien. O, bij ál die éénvormigheid, zult u merken, is er ook onderscheid. Straks zult u wederom zien het onderscheid tussen wie God dient en wie Hem niet dient. Maar waarom doet God dat nu? Nu noemde ik zomaar één voorbeeld, maar dat is natuurlijk dagelijks aan te vullen met allerlei voorbeelden uit ons kerkelijk, huiselijk en persoonlijk leven. Omdat God het wil. Zijn weg is door de zee en Zijn pad door diepe wateren en Zijn voetstappen worden niet gekend. U kunt God nóóit narekenen, nooit. U kunt aan God nooit afeisen het antwoord, waarom Hij zo en niet anders met u handelt. Er is maar één weg, om het toch met God eens te zijn, welke wegen Hij ook met ons gaat. Dat is de. weg der aanbidding, de weg van heilige bewondering. Dan mogen we het uitroepen: Heere, ik weet, ik wéét dat Uw gericht de gerechtigheid zijn, én, dat Ge mij uit getrouwigheid verdrukt hebt. Omdat God het wil. Maar ook in de tweede plaats, om Christus' wil. Om Christus' wil. God brengt ons in het lijden om Christus' wil. Opdat we straks zouden beseffen, wat de Borg voor ons gedaan heeft. Wat Hij geleden heeft, wat Hij heeft afgestreden. Opdat we in de hemel zouden kunnen zingen: het was door U, door U alleen, om het eeuwig welbehagen. Opdat we geméenschap zouden hebben aan Zijn lijden, aan Zijn dood gelijkvormig zouden worden. En nog eens hoor, goed in uw gedachten inprenten: niet ten opzicht van de betaling van de schuld, want God kan ook een kind van een halve dag, van een uur oud, zo in Zijn eeuwige zaligheid opnemen, terwijl dat kind nooit geleden heeft. Niet ten opzichte van de rechtvaardigheid, maar ten opzichte van onze heiligheid, ten opzichte van de weg om de erfenis in bezit te nemen, heeft de Heere voor ons de weg van het lijden uitgestippeld. Daar heeft Hij duidelijk in Zijn Woord van gesproken, dat wie Zijn discipel wil zijn, die moet zijn kruis achter Hem dragen. Dan zegt Christus: de discipel is toch niet meerder dan zijn Meester en een dienstknecht is toch niet meerder dan zijn heer. Je moet toch ook op Mij lijken, zegt de Heere Jezus. Ze hebben Mij vervolgd, ze zullen ook u vervolgen; ze hebben Mij gehaat, ze zullen ook u haten. Maar hebt goede moed, zegt de Heere, want Ik heb de wereld overwonnen. En wáárom wordt Gods kind door de wereld gehaat? Heel eenvoudig, omdat ze niet van de wereld zijn. Hun begeerten zijn anders, hun verlangens zijn anders, hun beweegredenen zijn anders. Ze strekken zich uit naar een ander goed. Dat kunnen de kinderen dezer wereld niet verstaan en daarom haten ze de kinderen van God. En ten derde, het is ook nodig om onzentwil. Want we zouden aan het stof verkleefd raken. We zouden zo wereldsgezind gaan leven, indien het kruis ons niet gedurig herinnerde aan de korthed van dit leven, aan de zekerheid van de dood. We zouden verdwaald raken met de

kinderen dezer wereld in de kommer en zorg en eten en drinken en alles wat de wereld schenkt; is het niet zo? Om onzentwil, opdat ons vlees gekruisigd zou worden; opdat we gespeend zouden worden van alles wat van de mens is. En is dat niet de vrucht? O, júist in de weg van het kruis zien we de betrekkelijkheid van alle aardse voorspoed; zien we de betrekkelijkheid van alle aardse banden. Juist in de weg van het kruis zien we, dat het hier op aarde niet is. In de weg van het kruis gaan we weer opnieuw zoeken naar dat ééuwige goed, dat nooit vergaat. Is dat ook zo in Uw hart? Ach dan mogen we het kruis weleens kussen. Dan mogen we het kruis weleens omhelzen met ons ganse hart. Ja, dan mogen we weleens iets zien van hetgeen ik al gezegd heb, dat ik weet, dat Gij mij uit getrouwheid verdrukt hebt. Ja, daar is geloof voor nodig. Dan moeten we ons oog vestigen op die Ander. Dan zeg ik: Heere, ik zou de erfenis nog eeuwig missen, als ik Uw kruis niet droeg in deze wereld. Ik zou me verlopen in de dingen die gezien worden, die vergankelijk zijn. Ik zou voor een handvol klei de sneeuw van de Libanon verachten. Indien we tenminste met Hem lijden, zullen we ook met Hem verheerlijkt worden. De weg naar die eeuwige heerlijkheid is de weg door het lijden maar dan tóch de weg naar de ééuwige heerlijkheid. O ja, dat heeft Christus in het vooruitzicht gesteld. Nu gemeente van Rome, heft dan uw hoofden op in die grote wereldstad onder kommer en zorg, want de erfenis is u reeds toegebracht. De erfenis wacht u in de hemel en God bewaart U vóór de erfenis, gelijk Hij spreekt door de mond van de apostel Petrus. Hij geeft ons daartoe Zijn vreze en dan neemt Hij daartoe door de Heilige Geest de vreze uit de wereld weg, de vreze uit ons leven weg, door ons het kruis te doen dragen, om ons die betere vreze deelachtig te maken, die nooit meer vergaat. Zo worden we voorbereid om straks alles te mogen verlaten en straks op te gaan tot God, de God onzer verheuging, om in Zijn gemeenschap ons eeuwig te mogen verlustigen. Komt, hebt u de toepassing al gemaakt? Bent u een kind van God? Welnu, heft uw hoofd dan omhoog! Zo niet, vreest dan voor Gods aangezicht, want het besluit zal baren; de dag gaat als kaf voorbij. U ontvangt altijd een erfenis! Zoals we hier voor Gods aangezicht zitten, zijn we allemaal erfgenamen. Maar we zijn óf erfgenamen van Adam; en dat is de eeuwige dood, de eeuwige ondergang, de eeuwige verderving van voor Gods aangezicht; óf we zijn erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus. Indien we nog erfgenamen van Adam zijn, komt, de weg naar God is u verkondigd; de weg naar God is nog geopend; de weg naar de vrijstad is nog gebaad. Het is een gebaande weg. Háást u om uws levens wil! Want de poorten van de vrijstad zijn nog geopend en Gods boden roepen u toe: Haast u om uws levens wil! En hier op de weg naar de vrijstad, op de weg naar Kanaän, op de weg naar de eeuwige erfenis worden de beginselen van die erfenis reeds medegedeeld aan de ware erfgenamen. Want Gods kinderen behoeven niet zonder troost onder het kruis te gaan, ze hoeven niet de verdrukking door te gaan zonder God en ze gaan dit aardse tranendal niet door, zonder dat ze Hem tot een fontein

stellen. O nee, dat is het grote voorrecht van de kinderen Gods. *Reeds de wég naar de erfenis is een zalige weg.* Reeds het dienen van God in dit leven, dat is een liefdedienst die ons nog nooit verdrotten heeft. Komt dan, indien die Geest getuigt met uw geest dat u een kind van God zijt, indien die roerselen van Gods genade in u zijn, indien dat gevoel van Gods ontferming u vernederd heeft:

Hoopt op de Heer' gij vromen!

Is Israël in nood?

Er zal verlossing komen,

Zijn goedheid is zeer groot!

Amen

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.